בנסורדטו

סיציליה

היו פעם מלך ומלכה, ולהם שלוש בנות יפהפיות. ההורים חשבו רק איך להנעים לבנותיהם את החיים.
יום אחד אחת הנסיכות ביקשה מהמלך "אבא יקר, אנו רוצות לעשות פיקניק, לאכול ארוחה באחו."
טוב ילדותי" ענה המלך "הבה נעשה פיקניק"" ונתן מיד הוראות כדי הכל יהיה מוכן לכך.
כשהארוחה הוכנה והכל הועמס על עגלה, המשפחה המלכותית עלתה למרכבה והם יצאו מהארמון. אחרי כברת דרך הם הגיעו לבית כפרי וגן, השייכים למלך, ובקרבה, באחו, נמצא מקום הבילוי האהוב עליהם. היה להם כבר תיאבון רב אחרי הנסיעה והם אכלו עד שכמעט כל האוכל נאכל.
ואז אמרו הבנות להוריהן "אנו נצא עכשיו לטייל קצת בגן, וכשתרצו לחזור הביתה תקראו לנו." והן רצו, תוך צחוק שמח בשביל המוביל לגן.
אך כשרק עברו את גדר הגן ירד עליהן ענן שחור וכיסה אותן כך, שלא יכול לראות כיצד ללכת.
בינתיים המלך והמלכה ישבו בנחת באחו כשעה או שעתיים. השמש התקרבה כבר לאופק והם החליטו כי הגיע זמן לחזור. הם התחילו לקרוא לבנות, וקראו שוב ושוב, אך לא שמעו כל תשובה.
ההורים המודאגים התחילו לחפש בגן, בבית ובחורשה שבסביבה, אך לא יכלו למצוא אף אחת מהבנות. כאילו האדמה בלעה אותן.
ההורים היו מיואשים. המלכה בכתה כל הדרך הביתה וימים רבים אחר כך, והמלך הוציא מנשר, שמי שיביא חזרה את הבנות, יוכל לקבל אחת מהן לאישה, ואחרי מותו של המלך ירש את הממלכה.
שני אלופים צעירים שירתו בארמון באותו הזמן וכששמעו את המנשר אמרו "הבה, נלך לחפש את הבנות, אולי יאיר לנו מזל."
הם יצאו לדרך, כל אחד עם מעט חפצים

וקצת כסף.
הם חיפשו ושאלו בכל העיירות וכפרים שבדרך, אך איש לא שמע על הנסיכות, ולאט, לאט כספם אזל והם נאלצו למכור את סוסיהם כדי לא להפסיק את החיפוש. גם הכסף המועט הזה הספיק רק לזמן קצר, ולא נשארו להם אלא בגדיהם שעל גופם. כך הם הגיעו לפונדק שבדרך וביקשו קצת אוכל, כי היו כבר רעבים מאוד.
כשהגיע זמן לשלם אמרו לפונדקאי "אין לנו כסף כדי לשלם לך. קח את הבגדים שלנו, תן לנו איזה סחבות ללבוש ואנו נעבוד אצלך.
הפונדקאי הסכים והם נשארו שם כשרתים.
בינתיים המלך והמלכה ישבו מיואשים בארמונם והתגעגעו לילדותיהן, אך לא שמעו עליהן ולא על האלופים שהלכו לחפשן.
בארמון עבד איש בשם בנסורדטו, ששירת את המלך בנאמנות שנים רבות וכשראה את צערו של המלך
קם וביקש "הוד מלכותו, תן לי ללכת ולחפש את בנותיך."
לא, בנסורדטו" ענה המלך "איבדתי שלוש" בנות ועוד שני אלופים, ועכשיו אאבד גם אותך?"
אך בנסורדטו אמר "תן לי ללכת עכשיו, הוד מלכותו, האמן לי, אביא את בנותיך בחזרה."
המלך הסכים בסוף ובנסורדטו יצא לדרך. הוא רכב עד שהגיע לפונדק בו שרתו שני האלופים. הוא הכיר אותם מיד, למרות בגדיהם המרופטים, ומופתע מאוד שאל איך הם הגיעו למצב כזה.
הם סיפרו לו על החיפושים שלהם והוא אמר לפונדקאי "תחזיר להם את בגדיהם ואני אשלם לך הכל שהם חייבים."
הפונדקאי עשה כך וכשהאלופים הולבשו שוב בבגדיהם, אמרו שהם רוצים להצטרף לבנסורדטו בחיפוש אחרי הנסיכות.
שלושת החברים יצאו שוב לדרך ורכבו זמן רב, עד שהגיעו למקום שומם, בו לא נראתה נפש חיה. התחיל להחשיך והם חששו מהמקום המבודד, אך פתאום ראו אור ומצאו בקתה קטנה.

מי זה?" נשמע קול, כאשר דפקו בדלת."
רחמו עלינו" ענה בנסורדטו "אנו שלושה"
נוסעים שתעו בדרך ומבקשים לינה."
הדלת נפתחה ואישה זקנה מאוד הזמינה אותם להיכנס. "מאין אתם באים ולאן פניכם?" שאלה.
אך סבתא טובה, משימה קשה לפנינו" ענה"
בנסורדטו. אנו רוצים להחזיר לארמון המלך את שלושת הנסיכות שאבדו."
הו, אומללים" קראה האישה "אינכם יודעים"
מה לפניכם. בנות המלך כוסו בענן עבה וכעת הן אסורות במקום איום ונורא."
אנא, ספרי לנו, סבתא טובה" ביקש"
בנסורדטו "כל אושרנו תלוי בכך."
אפילו אם אספר" ענתה "לא תוכלו להציל"
אותן. כדי למצוא את הבנות תצטרכו לרדת עמוק לקרקעית של נהר, ושם הן נמצאות.
אבל שתים הגדולות שמורות על ידי שני ענקים והצעירה ביותר על ידי נחש בעל שבעה ראשים."
שני האלופים ששמעו זאת, נבהלו מאוד, והיו מוכנים כבר לחזור לארמון, אבל בנסורדטו התעקש ואמר "עכשיו עלינו לבצע זאת. אמרי לנו איפה הנהר, כדי שנוכל למצוא אותו מהר ככל האפשר."
הזקנה הסבירה להם, נתנה להם קצת יין, לחם וגבינה, כדי שלא ירעבו בדרך, ואחרי שהם אכלו ושתו נשכבו לישון.
עם זריחת השמש הם הודו לאישה החכמה, יצאו מיד לדרך ורכבו עד שהגיעו לנהר.
אני הראשון" קרא אחד האלופים "אני רוצה"
לנסות תחילה." אזי הם קשרו חבל למותניו ונתנו לו גם פעמון קטן והוא נכנס למים. אך כשרק פני המים נסגרו מעל ראשו, נשמעו סביבו רעשים ורעמים כה איומים שהוא מהר צלצל בפעמון והם הוציאו אותו מהנהר.
ואז ניסה גם האלוף השני, אך גם הוא מהר מאוד חזר לגדת הנהר.
איזה גיבורים אתם" אמר בנסורדטו כשהוא"
קושר את החבל למותניו "הבה נראה מה יקרה לי" וירד למים. גם הוא שמע רעש ורעמים איומים סביבו, אך חשב לעצמו "עשו

רעש כמה שתרצו, הרעש לא יפגע בי".
כשרגליו נגעו בקרקעית הנהר הוא מצא את עצמו באולם גדול, מואר היטב. באולם ישבה הנסיכה הבוגרת, ולידה ענק גדול, ישן חזק.
כשהנסיכה ראתה את בנסורדטו נעה בראשה ובעיניה שאלה איך הגיע לכאן.
בתשובה שלף בנסורדטו את חרבו ורצה לכרות את ראשו של הענק, כשהיא עצרה זאת וסימנה שיסתתר, כי בדיוק אז הענק התחיל להתעורר. "אני מריח בשרו של אדם!" קרא, כשהוא מותח את זרועותיו החזקות.
איך יכול אדם כלשהו לרדת הנה?" אמרה" הנסיכה "המשך לישון בשקט". והענק הסתובב ונרדם שוב.
היא אז סימנה לבנסורדטו וזה נתן מכה איומה בצווארו של הענק עד שראשו ניתק מגופו והתגלגל ברצפה.
הנסיכה הורידה את הכתר שלה ושמה אותו על ראשו של בנסורדטו וקראה לו המציל היקר שלה.
תראי לי עכשיו איפה האחיות שלך" אמר" "כדי שאוכל לשחרר גם אותן." הנסיכה פתחה דלתות והובילה אותו לאולם שני, בו ישבה אחותה, שענק-שומר ישן בקרבתה.
הנסיכה השניה סימנה להם להסתתר, כי בדיוק אז הענק התעורר.
אני מריח בשר אדם!" קרא."
שטויות" אמרה הנסיכה "איך יוכל מישהו" להגיע לכאן. שכב, תמשיך לישון." וברגע שהענק עצם את עיניו בנסורדטו יצא מהפינה וכרת את ראשו בחוזק כזה שהראש עף רחוק, רחוק לפינה. לאות תודה האחות השניה שמה כתר זהב שלה לידיו של בנסורדטו.
עכשיו הראו לי איפה נמצאת אחותכן" השלישית" אמר בנסורדטו "נשחרר גם אותה."
הו! זה לא תוכל לעשות לעולם, כי עליה" שומר נחש בעל שבעה ראשים."
הביאו אותי אליו" אמר בנסורדטו "זה יהיה" מאבק יוצא מהרגיל!"
האחות השניה פתחה דלתות ובנסורדטו נכנס

לאולם גדול יותר משני הקודמים. האחות הצעירה עמדה שם, קשורה לקיר בשרשראות, ולפניה שכב נחש בעל שבעה ראשים, איום למראה.
כשבנסורדטו התקדם, הנחש הפנה אליו את כל שבעת הראשים וניסה לתפוס אותו בלסתותיהם. אבל בנסורדטו שלף את חרבו ותוך דקות שבעה ראשים של הנחש התגלגלו על רצפת האולם.
במכת חרב חזקה הוא קרע את השרשראות שקשרו את הנסיכה, והיא נפלה, מלאת תודה, בזרועותיו, וגם היא הורידה את הכתר שלה ונתנה אותו בידיו.
"כעת עלינו לצאת לעולם העליון" אמר בנסורדטו והוביל את הנסיכה הראשונה לקרקעית הנהר. הוא קשר חבל למותניה, וצלצל בפעמון. האלופים שעל גדת הנהר שמעו זאת, הוציאו את הנסיכה מהמים וזרקו את החבל חזרה. אחרי שהוציאו את הנסיכה השניה, רק בנסורדטו עם הצעירה נשארו בקרקעית הנהר, והנסיכה אמרה "בנסורדטו יקירי, תן להם למשוך אותך החוצה לפני, כי אני חוששת כי האלופים עלולים לבגוד בך."
"לא, לא" ענה בנסורדטו "לא אשאיר אותך כאן לבדך. אינני חושד בחברים שלי."
"אם כך רצונך" אמרה "אצא ראשונה, אך אני נשבעת כי אם לא תבוא אחרי כדי להתחתן איתי, אשאר רווקה לכל חיי."
הוא קשר את החבל למותניה והאלופים הוציאו גם אותה.
אבל שני האלופים קינאו באומץ ותושייה של בנסורדטו והחליטו להשאיר אותו לאבדון בנהר. יתר על כך, הם איימו על הנסיכות ודרשו מהן שיספרו כי הם, האלופים, הוציאו אותן מהשבי ושחררו אותן. "ואם ישאלו אתכן על בנסורדטו, אמרו שלא ראיתן אותו בכלל" הוסיפו, והנסיכות שפחדו מאיומיהם הבטיחו את הכל וחזרו עם האלופים לארמון המלך.
המלך והמלכה שמחו מאוד כשראו את בנותיהן בריאות ושלמות, ואחרי ששני האלופים סיפרו באיזה סכנות הם עמדו כדי לשחרר את הנסיכות, המלך הכריז שהם

יקבלו את הנסיכות הבכורות לנשים.

אבל מה קרה בינתיים לבנסורדטו?
הוא המתין זמן מה עד שהבין שאמנם חבריו בגדו בו, ועזבו אותו לבדו. "אכן, עכשיו לא אצא כבר לעולם הרחב" אמר לעצמו, אך בהיותו בחור אמיץ ידע שבכי ונהי לא יעזרו, ולכן התחיל לבדוק את כל חדרי הארמון שבמים. כך הסתובב ימים רבים. יום אחד הוא ראה ארנק תלוי על קיר, שלא ראה אותו קודם. הוא הוריד אותו ופתח, ופתאום מהארנק יצא קול "איזו פקודה תיתן לי?"
בנסורדטו נבהל תחילה, אבל התעשת מהר ואמר:
הוציא אותי מהמקום האיום הזה", ותוך רגע" עמד כבר על גדת הנהר, מחזיק את הארנק היטב בידו.
עכשיו הכין לי אוניה היפה ביותר שנבנתה" אי-פעם, עם צוות שלם ומוכנה לדרך."
והנה עמדה לפניו אוניה כפי שציווה, ועל התורן התנוסס דגל עם כתובת "מלך בעל שלושה כתרים".
בנסורדטו עלה על הסיפון והפליג לעיר הבירה, בו חיו שלושת הנסיכות עם הוריהן. כשהגיע לשם, הורה לתקוע חזק בחצוצרות ולתופף בתופים. כל אנשי העיר רצו לחלונות בתיהם לראות מה קורה.
גם המלך ראה ושמע הכל, ולמראה הספינה הנהדרת אמר לעצמו "זה צריך להיות אדם גדול וחשוב, כי יש לו שלושה כתרים, ולי יש רק אחד."
הוא מיהר לברך את הזר והזמין אותו לארמונו, תוך שיקול "זה יכול להיות בעל נהדר לבתי הצעירה." הוא נזכר שהנסיכה הצעירה לא הסכימה עד כה להתחתן ודחתה את כל המחזרים.
בנסורדטו השתנה מאז שעזב את הארמון והמלך לא הכיר באיש הזר הזה את משרתו הנאמן, שעליו התאבל זמן רב. "אדוני נכבד" אמר "נחגוג ונבלה ביחד ואם תרצה בכך, תעשה לי כבוד גדול ותיקח את בתי הצעירה לאישה."

בנסורדטו שמח לשמוע זאת והם ערכו נשף גדול ושמח. ורק הנסיכה הצעירה הייתה עצובה מאוד כי מחשבותיה היה רק בנסורדטו שהציל אותה. אחרי הארוחה המלך אמר לה "ילדתי החביבה, האדון החשוב הזה נותן לך כבוד, ומבקש את ידיך."
הו, אבא" אמרה "אנא ותר על כך, כי אני" רוצה להישאר רווקה כל החיים."
אבל אז בנסורדטו פנה אליה ושאל "ואילו הייתי בנסורדטו, היית נותנת את אותה התשובה?" וכשהיא הביטה עליו הוסיף "כן אני הוא בנסורדטו וזה סיפורי."
לבותיהם של המלך והמלכה נרעדו כאשר שמעו את סיפורו, ובסוף המלך הושיט לו יד ואמר "בנסורדטו יקירי, בתי הצעירה תהיה לאישתך, וכשאמות תוסיף את הכתר שלי לשלושת האלה שלך. את האלופים שבגדו בך אגרש מארצי, ואיש לא יראה אותם כאן יותר.
שלשוה ימים נמשכו חגיגות ונשפים כאשר בנסורדטו התחתן עם הנסיכה הצעירה.